

פרק שבוע עפ"י השפט אמרת

Digitized by srujanika@gmail.com

ברשי^י ז' ל' גבורה שנטגאה והטה ישפְּלִיב
עצמו בר, ולמה יתרבר החטא על
ידי שמשפְּלִיב עצמו בלבד. אך כי וראי עיקר
הטה מאוגאות שטסק מלובות שמיים ממנין^ו
שם היה ברור לאדם שככל החיות מה'
יתברך וכברן ביד החזוץ לא היהת מציאות
לחטא ולא כלך המתגאה בעבודה וריה^ו.
על ידי שבא למדינת דשפלות נב' לשביר
האמת מגילא נמחק החטא כי בלי תשובה
בראווי לא יכול להשפְּלִיב עצמו נבל.
והכנעה זו היא היראה שקדמתם לכל,
ובגמרא^ז ריראת ה' בר' אוצרר ישעה לך, אין
בר'. משל העלה חיטים ולא עירב קב
חומרין מوطב שלא העלה בר' מערב אדם
קב חומרין ואינו חושש ע"ש שבת פרק ב. כי
קיים כל דבר מיטה ערך להיות על ידי
HIRAYAH SHIYAH MUOREV CHIOT H' ITIBERAN
במעשה המוצהר לעיל ידי זה יעשה בראי.
וכמו שאנו אונאה מה שחרר תבואה
במקום הקב על ידי שלע ידי זה מעמיד
חיטים כן בכל מיטה אף שעיל ידי היושב
הרעתה תוך המעשה ממש שהייה ביראה אף
שיתבטל מעת מגון המעשה נבל. וזה נצרך
היראה מקיים כל המעשה נבל. וזה נצרך
לידע. וזה שכתוב^ט אחד המכמיעת בו^ו.

זאת התורה כו' (גמרא יט, יא). דרישו חז"ל:
מי שמימות עצמו עללה. אף דעתיב
(יירא יט, ח) וחוי בהם. רק מצד האדים היה
מוכן למסירות נפש. רק מצד מאמריו יתרברך
וחוי בהם. לכן בוג' דברים גלי' עריות
ושפיכות דמים ועבודה וריה ציריך האדים
לחיות מוכן למסירות נפש. וכפי הביטול
להחותה בן מתקינותו כו' כיון שהוא עיקר
וחשוב עצלו. ובמדרש^ט וירוש^י וborgim לא
ייחשב (גמרא נג, ט) שמה שאוכלין בני
ישראל בעולם הזה בין האומות אין מוניכים
מחשובים. והפירוש כיון שאין עולם הזה
חשוב לבני ישראל ובכפי מה שאמרו חשב
בעינויו בן זוכה להחיה טובים בעולם הזה
ושלא יהיה בחשבן בנויל. ואיתא^י שיש ב'
השפעות מה' יתרברך להבריאה. מצד הטבע
שעריך הברוא לפרנס ברואין. והב' מצד
מעשים טובים של ישראל ורק הרושים
שמאבדין העולם^י נחשב להם הכל לשכרא.
אבל בני ישראל שמוסיפין מעשים טובים
אין השפעת הטבע בכלל השבר רב' גל' :

וְאַנִי תָּפַלְתִּי לְךָ דָעַת רֶצֶן (ז' מיל' טט, ז) בְּעִזּוֹנוֹ בְּמִנְחָה שְׁבַת שְׁחִיאָה עַת רֶצֶן. הַהֲמִתָּה כִּי בְנֵי יִשְׂרָאֵל מַעוֹרְרָן בַּחֲפֵלָם עַת רֶצֶן כְּמוֹ שְׁדָרְשׁוֹ חַלְלָה¹⁴ אִימְתֵּי עַת רֶצֶן בְּשֻׁכְבָּר מַחְטְפָלִין. וְחוֹזֶקֶת (שׁט) וְאַנִי תָּפַלְתִּי לְךָ בְּעַת רֶצֶן שְׁחַתְפָּה גּוֹרָמָת הַרְצֶן. רַק מְכֹל מִקּוֹם יְשָׁעָה שְׁהַקְבִּיהָ מְשֻׁחָזָק לְרֶצֶן וְהַשְׁבִּינָה יִשְׂרָאֵל יְגַרְמוּ רֶצֶן. וְזה רְעוֹא דְּרוּעָה¹⁵ שְׁהַקְבִּיהָ יְשַׁלֵּר רֶצֶן שְׁעִירָה בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַת רֶצֶן כְּנָל. וּבְשִׁבְתָּה קָוָשׁ שִׁישׁ לְהַקְבִּיהָ נִיחָא מְהֻבְרָה עַל יְדֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל שְׁמֻעָידִין שְׁבָרָא עַולְמָו בְּשָׂהָה וְנָח בְּשָׂבָעִי וְזהוּ הַרְצֶן נוֹתֵן חִיָּה לְכָל הַשְׁבָעָה. וְלֹכֶן צְרִיךְ הַאֲדָם לְהַשְׁתַּוקְקָה לְהָ. יַתְבְּרָךְ בְּסֻפּוֹ יְמֵי הַשְׁבָתָה לְבַקְשָׁה שְׁלָא יְהִי נִפְרָד עַל יְדֵי מַעֲשָׂים שְׁלַח וְכְמוֹ מִסּוּרָת מַורְעָא:

פרשת חקת

הקביעות ועיקר מעשיהם בחינת תורתן וגופם המלאכה היה עראי וטפל בנו". ומילא נמשך גם הgeshmioth אחר השורש וכמו שכברתו ז"ל שהצדיקים מקימים העולם שנברא בעשרה מאמרות שבמיאן כה השורש לתוך העולם במושבתי במקום אחר? וכתוב (קהלת ב, י) החכם עיניו בראשו גם בן הפירוש בן"ל שמתודבק תמיד בשורש וכח הראות והחותלה של כל דבר והוא ז"ל וכח חיota ד' יתברך בן"ל וכן כתיב ישעה מ' כי שאו מרים עיניים וראו מי בראש אלה. שבכל דבר אף שנראה מרווח ומתנגד להקדושה אף על פי כן באמת כח והחיות רק מה' יתברך וזהו שוכתוב במדרש⁸ מי יתן טהור מטהמא בו' (אובד, י) ייחדו של עולם כי על ידי הביטול להשרות יכול לטהר עצמו אף שנטמא. וזה על ידי תשובה שרצה לחזור לשושרו ומתיישב מאי באתי וمبرך אצלו שביל החיות מה' יתברך ומבלתי עצמו להשרות על ידי נהזה כל הטומאה בנו". וזהו שוכתוב (ישעה מ' כי מי ברא אלה אף שנראה נפרד ומופשט לענני עולם הזה וgeshmioth. עם כל זה באמת מי ברא אלה. גם בן רक מה' יתברך וחידתו רק שכו רצונו שייהנה נסתר בנו":

ב' (א' ב' כ') לישראל שיובילו להמשיך היות מאמרותינו
תוך עולם זהה הנסתור. וזה מי צוה ש'
יתברך נתן כח לחבר ולדבק הצל להקב"ה
על ידי המצוות כמו שכחתי במקומות אחרים.^ט
ועל ידי התבוננות הניל' מהזיר הכל
לשורשו ובא טהרה. וזה שנקרא זוקה כמו
שכחתי (וחלט קמת) חק נתן ולא יעצור
שהוא הבריאת והטבע שהכל בכח מאמרי
יתברך וכח המאמר נחיק ומקים הכל.
ולשון החקיקה ובויביה זו א' דבר המתנגד
כמו שכחתי א' אש שחורה על גבי אש לבנה.
זהו הכח מהתורה שנגנו גם בכל מעשה
גשמי נקרא זוקה ב' ל'. ועל זה נברא
הארם להמשיך היות הניל' בכל דבר על ידי
התבוננות ב' ל'. ואיתא^ט חק לישנא דמווני
כמו שכחתי (פרاشת טר. ב' (לחת) *) זואכלו
את חק ב'. שנקרות הניל' מליקיות כל
העלומות ונורתן תמיד חיות ושפע ברכה
לכל דבר והוא נקודה המדربת הכל
בשורש החויות ב' ל':

באר חפורה שרים כרי אא"ז מ"ר ז"ל
הගיל פירוש הבהיר שזו תורה
שבעל מה שעריכין למצוא מעמדו הארץ
התורה הגוזה בכל דבר כי. שרים הם
המושלים ביצרם. ברוח נדיבי עם על ידי
שומרני הנדיות והרצין שבבל רך לה'
יתברך על ידי זה יוכלו למצוא בכל מקומות
הארה הגוזה. במחוקק על ידי כח החוק
שנתן ה' יתברך בכל דבר שציריך האדם
לשמור עצמו שלא ליצאת מחיות הפנימיות
מחוקקה גז"ל לחוץ. ועם כל זה במשענותם
שגם בן ציריך האדם לדוד עיי איננו וככה
לשום דבר רך על ידי שבותה בה יתברך כי
הוא עוזר לכל דבר כמו שכותבו מתנה כי'

תְּרֵלִיָּא

בזוהר הקורש פירוש' חתק התורה (מדרב
יש. ב) ולפעמים בתיב (ובטב ה. ז) זה
זהת התורה. ופירש שחתק והיא תורה
שבעל פה ענוף החרורה למעלה מהשנת
אדם. וכותבי (שם) אשר שם לפניו בני ישראל.
וחתק החקיקה בלב האדים ובכמעשיהם. וכן
שמעתי מאא"ז מ"ר זל"פ פירש במחוקק
כ"י (מדבר כא' י) שזרבי תורה שבעל פה
האדם. וזה ענן תורה שבעל מעת המשיח
הארת התורה לכל מעשה בפרטות. כי
בודאי בכל דבר יש הארה מחותורה שהרי
באורייתא ברא קודשא בריך הוא עלמא.¹⁰
 רק שננו ואינו ניכר וצריכין למצוין הארץ
התורה הגוזה במעשה בראשית. ופירש
חתק במו שכותבו עשה נהריך קבע.
הפרוש להיות נקבע בוגף האדים ידריעת
התורה ביהר שלא תמות. ואיתא בגמרא¹¹
חסידים ריאשנים עשו תורתן קבע ומלאתן
עראי זה וזה נתקימיו בין. נראה הפירוש
שם בכל מלאכה שעשו היה העירק
ולימוד שמכיל דבר יש לאדם למלוד רצון
ה' יתברך ומי שעשו הכל לשם שמים
בדבוקות יוכל למצעה הארץ התורה בנו¹².
וזו שכותבו תורתן כי היגיעה במעשה
גשמי לחדות על פ' התורה נקרא תורה
האדם כמו שכותב ש"י תהילים א' משעמל
בנה נקאות וורתו בו. וזה שכותבו שהיתה

[תרכ"ב]

במדרש מי יון טהור מטהמא לא אחד
(איוב ז, ז) כי מי צוה כן מי גור
כן כרי אמרות הא אמרות טהורות וטהוריים ז, ז.
כרי. וודאי לא בא החותם למלמר שוגוף המאמר
טההור כי הקב"ה טהור ומשורתיו טהוריים.²
רק הפרש שמאמרו יתברך מטהדור האדים
במו שבחותבו, לא פרה מטהדור רק חקה
חקתי כי נאמר ה' יתברך מטהדור הכלל
וזהו במו שבחותבו שטהדור שבא הדבר
אל שורשו בין כל העולם נברא רק במאמר ה'
יתברך במו שבחותבו בעשרה מאמרות כי.
רק שבגולם הוה נותר ונעלם החיים
הפניימות שהוא שמאמרו יתברך. והעיצה על
ידי זה שמתבונן החודם מי צוה כי גור כרי¹
זה שירק על כל דבר שיש בעל הבית
ומשנעה על הכל במו שבחותבו מ' הוא בעל
הבריה. ובאמת יש כי נפלאות בקיום עולם
זהו אחד מה שיכול לדמיות כח לטטריא
אטרא להתנגד למאמריו יתברך זה פלא
² גולשנתן ה' יתברך וילך וזה כתיבי מי גור
כן. ומפני שהוא הוכח שנתן ה' יתברך

1. איתתך חתק וה שאמרם הכתוב עמי יון טהור מטמא לא
אוון, כגון אבגדים מותחים, חזקה מזאוח, ישחה מאובק, מודרך משמעיג, שאל מעבודה בכובבים, העולם האכט מעלה
זהה מי עשה כן מי צעה כן מי גורן לא קיזחן של שעלים...
אמור והקבינה והזקה והקתקין גוזרין אי אתה רשאי לענבר
על וזרען... איתתך חתק וההזרד אמרתיה ואמחת טחוות "

ו' "באר חפזה שדים בזה גזרי העם במוחק במשענות
וממודבר מותג (מצחיר כא, זט).

בפסקוק (NUMBER א, ח) עשה לך שף כה במשנה⁶ וכי נשח מミית כו' מהיה אלא בזמנם שמטכליין לכם לאיביהם שבשים מתרפאיין. וקשה היה ציריך מלפני הסתכלות לשמיים בלבד למזה נשח נחשנות. אכן באמות היה הנשח מסוגל לדופואה זו שם הקב"ה בו רפואה זו וכמו שבtab רמב"ן זיל' שדרכו של הקב"ה למתוק מר במרך لكن אף שדרך הטבע מי שנשוך מבלב להיפר שעיל ידי זה מתנשא וכמעט אי אפשר על פון זה חילו התנשאות בלבד. אך ומברות השמיי ישכח ויהיה לבו לשמיים על ידי שמיישב עצמו ומייק לו יותר שם הקב"ה בגין הנסיון שבחיוו ע"ש. אף הנסיון ישכח שבחיותו עוסק ברפואה ע"ל פון וזה חילו התנשאות בלבד כלל. והורד הגיא שאחר החטא נאמר (שוחט ל, ה) והוא אחר קר השירה שהוא תולוכות בני ישראל מראש עד סוף והתיikon שבא אחר היירידה הוא טוב מאד שאי אפשר לקלקל עור בענן⁷ במקום שבعلي תשובה עמדין כי כן יש לומר שלא נכתב משה רבינו ע"ה בשירה זו כי הוא לא חטא ונאר עליי (NUMBER ב, ג) עניינו מאור כי והבן. ובשם הרוב מפרישתא זיל' לע פסקוק⁸ משפט גאים ומגניה שפליים שמפליג הנאים כדי להגביהם אחר קר בהיותם שפליים בנ"ל:

ח. גיטין חטף) א' פראיה

[תרמ"ג]

בעניין שירת הבהיר שלא נזכר שמו של משה רבינו ע"ה כו. כי בחינת משה רבינו ע"ה הוא אספקלריוס המאירי בחינת תורה שבכתב וזה היה שירת היה הכהנה לקללה התורה. ועתה היה שירת שיר זה שעריכין בני ישראל לעודר בכח הפה כמו שכחוב (NUMBER ב, ג) עלי באר ענו כו. והם ב' בחינות אמת ואמונה כמו שכחוב שאל מקומות אחר? לכן כתיב (NUMBER ב, ג) עין לא האמנתם כו. וחילתה הילאה שהיה משה רבינו ע"ה ואדרון חס ושלום מחותמי אמנה. אבל הענין כי היה עדורות שאינם מוכנים להנחתת דור החדש שחיי מוכנים לבוטס לארץ ישראל שעיקר הנחתת בחינות אמונה. ומודרגת משה רבינו ע"ה אמת ולא כה נחשב לחטא מסתמא יש אופן להיות מנהיג דור זה והنم שהיה בחינה עליונה מהשגתני. אבל על כל פנים הפרק לא האמנת שזיה נוהג בחינת אמת לעלה מכחינת אמונה. ובשירת זו נזכר כל המוריגת מהתחלה עד סוף. חפורה שרים⁹ אחר קר כראה נדייבי עס' גם הפתחות ממעללה הריאשונה. רק בכח הנדריבות והרצין הגם שאין יכולים לתקן במעשה ממש. אחר קר במוחוק שהוא רק רשות. אחר קר במושגנותם והיא אמונה. ומברות הגיא דריש זול' כשותfnא ומתגאה הקב"ה משפילו. נראה שם על זה אמרו שירה כי הוא חסר עליון שומר הצדיים שלא יבואו לידי גסות. גם יתכן לפרש שכחנות ציריך להיות במברות הגיא. שבפי מה שהקב"ה מרומים ונושא לאחזרין. ציריך ביזור להכנייע עצמו. והה עדות על עבדות אמת בשמבייא לידי הבנייה. ומה רביתו ע"ה יכול היה עניין מכל אדם על ידי שהיה מקרוב ביוזר אל הבורא יתברך ממשילא חול עליון ענוה ביוזר וזה ומברות

אמות חקוק שפט

בפרשות זאת חקוק התורה (NUMBER י, ט). ההפרש בין זאת התורה (NUMBER י, ט) לבין גוף התורה בשורש העליקן והקצת התורה הוא דרך הפשטות והארת התורה בכל מקום. והנה אם כי יתברך בראש עולם הזה בטבע. וסידור העולם על פי הטבע. עם כל זה הנמצאת בנטර גם בעולם הזה הנטה של פירוש סידור עולם הזה על פי התורה. ולאשר שיעיר סידור עולם הזה לכטבע בכך הוא כמו חוקה ואין מוכן לאנשי עולם הזה איך יש והתקפות. וכן במלות עובי ה' ה' של לפעמים אינה מצוחה ודרבר טוב מהפרק לב האדים ועל ידי זה מתנשא וכמעט אי אפשר שלא יבוא לידי התנשאות בלבד. אך ומברות הגיא שאחר החטא נאמר (שוחט ל, ה) והוא עדיך ואחר קר חיוו בתשובה וכןן אמרו אחר קר השירה שהוא תולוכות בני ישראל מראש עד סוף והתיicon שבא אחר היירידה הוא טוב מאד שאי אפשר לקלקל עור בענן¹⁰ במקום שבعلي תשובה עמדין כי כן יש לומר שלא נכתב משה רבינו ע"ה בשירה זו כי הוא לא חטא ונאר עליי (NUMBER ב, ג) עניינו מאור כי והבן. ובשם הרוב מפרישתא זיל' לע פסקוק¹¹ משפט גאים ומגניה שפליים שמפליג הנאים כדי להגביהם אחר קר בהיותם שפליים בנ"ל:

[תרכ"ג]

בפסקוק (NUMBER א, א) וישמע הבנعني דריש עניין הבהיר וקסבר גינון רשות להלום בישראל. גראה דבאמת היה המכון להיוות להם קצת כח ללבוא לה. כי בהיותם תחת העין לא היו יכולין להלחם כלל. ורצוינו יתברך היה שימסורו תחת יד משה רבינו ע"ה. וזה היה שורש והתחלה לבבוש כל מלכיכי בענן. וכןן אמרו בני ישראל (NUMBER ב, ג) אם נתן תון קרי שהבינו כי בזו הנטינה יכibusו אחר קר בולם. ורומו בגמרא¹² הו א' טיחון ערעד בענן שודמה לסייח במדבר. ערעד במדבר מה שמו בענן. פירוש שיעיר ישיבותם היה בגיןן אבל קפצו כאן בדרך מקרה כסיה וערוד במדבר ביל' ישוב וקביעות. והיה כדי שיהיה להם מפלחה בכח הדור של משה רבינו ע"ה בכ"ל. וכן נהייב ובסיס לא, ה' לטיחון כר' ולעוג כר' ולבל מלכיות בגין משמע שבמפלת סייח ועוג נמסרו אחר קר בולם ביד ישראל: